

- 3) Ograniczenie zawarte w części A przepisów szczególnych załącznika do dyrektywy 2006/133, dotyczące upraw, w stosunku do których zastosowanie flusilazolu może być dopuszczone przez państwa członkowskie, tj. zbóż innych niż ryż, kukurydzy, nasion rzepaku, buraka cukrowego zostaje zawieszona do czasu ogłoszenia wyroku w sprawie głównej.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

- naruszenie art. 175 ust. 2 lit. c) WE, ponieważ Komisja zgodnie z traktatem ustanawiającym WE nie jest uprawniona do przyjmowania środków, które w istotny sposób dotyczą wyboru państwa członkowskiego między różnymi źródłami energii i ogólnej struktury jago zaopatrzenia w energię;
- naruszenie zasady prawidłowej administracji, ponieważ Komisja przyjmując decyzję nie uwzględniła wszystkich istotnych okoliczności konkretnej sytuacji oraz nie sprawdziła, czy wszystkie przesłanki, na których oparła się w swej decyzji, były słuszne;
- naruszenie obowiązku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2007 r. — Estonia przeciwko Komisji

(Sprawa T-263/07)

(2007/C 223/17)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Republika Estońska (przedstawiciel: Lembit Uibo)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 4 maja 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Estonię zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE⁽¹⁾.

Zarzuty i główne argumenty

Nieważność decyzji Komisji z dnia 4 maja 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Estonię zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE należy stwierdzić z następujących względów:

- oczywiste naruszenie art. 9 ust. 1 i 3 oraz art. 11 ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE i związane z tym przekroczenie uprawnień;
- oczywisty błąd w ocenie, ponieważ Komisja nie uwzględniła dostępnych jej prawdziwych informacji, lecz oparła się na fałszywych przesłankach, które wywarły bezpośredni i znaczny wpływ na treść zaskarżonej decyzji i ustalenie całkowitej ilości pozwoleń na emisje;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, str. 32).

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2007 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-267/07)

(2007/C 223/18)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: **Republika Włoska** (przedstawiciele: G. Aiello i S. Fiorentino, Avvocati dello Stato)

Strona pozwana: **Komisja Wspólnot Europejskich**

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2007) 1901 wersja ostateczna z dnia 27 kwietnia 2007 r. w sprawie rozliczenia rachunków agencji płatniczych państw członkowskich dotyczących wydatków finansowanych z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) za rok budżetowy 2006 w zakresie, w jakim ustala ona na podstawie art. 32 ust. 5 rozporządzenia nr 1290/2005, że Republika Włoska poniesie 50 % ciężaru finansowego będącego konsekwencją nieodzyskania kwot podlegających odzyskaniu wskutek nieprawidłowości lub zaniedbań wskazanych w tej skardze.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd włoski zaskarżył do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich decyzję Komisji C(2007) 1901 wersja ostateczna z dnia 27 kwietnia 2007 r. w sprawie rozliczenia rachunków agencji płatniczych państw członkowskich dotyczących wydatków finansowanych z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) za rok budżetowy 2006 w zakresie, w jakim ustala ona na podstawie art. 32 ust. 5 rozporządzenia nr 1290/2005, że Republika Włoska poniesie 50 % ciężaru finansowego będącego konsekwencją nieodzyskania kwot podlegających odzyskaniu wskutek nieprawidłowości lub zaniedbań.

Na poparcie swojej skargi rząd włoski podnosi, że w decyzji zawarte są przypadki, w przedmiocie których Komisja powinna była wydać wyraźną decyzję już wcześniej, działając z zachowaniem staranności i w rozsądnym czasie, stwierdzając, że zostaną one w całości przez poniesione przez EFOGR. Tym bardziej jeśli wziąć pod uwagę, że służby Komisji wypowiedziały się korzystnie w odniesieniu do niektórych z tych przypadków.

Ponadto rząd włoski podnosi następujące zarzuty:

- a) naruszenie lub nieprawidłowe zastosowanie art. 5 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 595/91, jak również art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1663/95; naruszenie art. 253 WE poprzez brak uzasadnienia.
- b) naruszenie lub nieprawidłowe zastosowanie art. 8 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 729/70 i (WE) nr 1258/99; naruszenie art. 253 WE poprzez brak uzasadnienia.
- c) naruszenie lub nieprawidłowe zastosowanie art. 5 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 595/91, jak również art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1663/95, jak również art. 8 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 729/70 i (WE) nr 1258/99 (w przypadkach, w których kwota jest niższa od 500 000,00 euro); naruszenie art. 253 WE poprzez brak uzasadnienia (w przypadkach, w których kwota jest wyższa od 500 000,00 euro).

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2007 r. — Agrícola del Sureste przeciwko Radzie i Komisji**(Sprawa T-268/07)**

(2007/C 223/19)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: S. Coop. Agrícola del Sureste (Murcja, Hiszpania) (przedstawiciel: L. Ortiz Blanco, abogado)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- wydanie wyroku uwzględniającego niniejszą skargę o odszkodowanie, wniesioną na mocy art. 288 WE, stwierdzającego, że skarżącej należy się odszkodowanie pieniężne ze strony Rady i Komisji odpowiadających solidarnie w całkowitej kwocie stu czterdziestu dwóch tysięcy pięciuset osiemdziesięciu pięciu EUR (142 585 EUR) oraz
- obciążenie pozwanych instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same, jak podniesione w sprawie T-217/07 Las Palmeras przeciwko Radzie i Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2007 r. — Mediterráneo Algodón przeciwko Radzie i Komisji**(Sprawa T-269/07)**

(2007/C 223/20)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Mediterráneo Algodón, SA (Sewilla, Hiszpania) (przedstawiciel: L. Ortiz Blanco, abogado)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- wydanie wyroku uwzględniającego niniejszą skargę o odszkodowanie, wniesioną na mocy art. 288 WE, stwierdzającego, że skarżącej należy się odszkodowanie pieniężne ze strony Rady i Komisji odpowiadających solidarnie w całkowitej kwocie trzech milionów dwustu siedemdziesięciu trzech tysięcy stu czterdziestu siedmiu EUR (3 273 147 EUR) oraz
- obciążenie pozwanych instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same, jak podniesione w sprawie T-217/07 Las Palmeras przeciwko Radzie i Komisji.